

tegenstand plaats vindende ineenstorting in 1923 verslagen, maar in Engeland rijpte thans de crisis. Niet in staat zijnde, in Engeland de een of andere actieve communistische partij te stichten, waren de Russen er alleen maar op uit daar een geschikte tegenkracht tegen de zeer anti-Russische koers der bourgeoisie te zoeken. Zij accepteerden hiervoor de ultra-reformistische vakverenigingen en bouwden op hun parlementaire invloed. Van 1925 tot 1927 was het beruchte anglo-Russische comité werkzaam, het eenheidsfront tusschen de Russische regering en het Engelsche reformisme, zoowel tegen de anti-Russische, Engelsche diplomatie, als tegen het Engelsche proletariaat. Het jaar 1926 bracht de gigantische Engelsche mijnwerkersstaking, de geweldigste arbeidersstrijd, die Engeland ooit had meegemaakt. De met de Russen verbonden Britsche vakverenigingen wurgden de algemeene staking af en verhinderden de uitbreiding van de strijd over het front van de geheele arbeidersklasse. De met de Russen verbonden Engelsche vakverenigingen lieten de mijnwerkers in een negen maanden lange worsteling hulpeloos doodbloeden. De bolsjewiki echter, deden geen enkele poging om de zaak aan te pakken. Zij lieten het anglo-Russische comité voortbestaan, want hun diplomatieke belangen hadden voor hen veel meer waarde dan de belangen van het Engelsche en het overige proletariaat. De Russen wilden het oorloggevaar tegen hun land afweren. Zij wilden echter ook de Europeesche revolutie verhinderen, die hun in elkaar gezet sociaal systeem net zoo bedreigde als een militaire uitbarsting.

(Vervolg en slot in het Tweede Maart-nummer).

Rectificatie

Men verzoekt ons het volgende op te nemen:

Inzake Spanje,

Het laatste nummer van de PIC bevat in het artikel over Spanje o.a. de mededeeling, dat de linkse partijen in het parlement o.a. bestaan uit de anarcho-syndicalisten. Dit is onjuist. In het parlement zit één (?) vertegenwoordiger van de Syndicalistische partij van Pestana, oud-leider van de CNT. Deze is echter in 1931 reeds in de oppositie gegaan tegen de z.i. overwegende invloed van de anarchisten in de CNT. In het manifest "de los Treintós" (der 30) keerde hij zich hier tegen. Hij is toen geroeyeerd. Ook de oppositie liet hem los, toen hij tot de stichting van zijn parlementaire politieke partij overging.

Aan de verkiezingen hebben waarschijnlijk ook wel anarcho-syndicalistische elementen deelgenomen, al keerde de CNT zich ervan af, maar dit was dan uitsluitend vanwege de amnestie. De CNT heeft zich gekeerd tegen eenheidsfront-pogingen. Zij heeft een eenheid van actie aangeboden aan de UGT op de basis van onmiddellijke revolutionaire activiteit. Het is nog niet te zeggen, hoe dat afloopt.

Van het politieke eenheidsfront moet gescheiden worden de beweging der Alleanza Obrera. Het betreft hier eenheidsvormingen voor onmiddellijke actie, zoals in Asturie. Men kan hierin de Spaansche vorm van de Sovjets zien. Van de Raden-opvatting verschillen deze allianza's door het feit, dat zij op vertegenwoordiging der stromingen, niet van de bedrijven zijn opgebouwd. Maar in de actie is het mogelijk, dat zij zich alsnog in die richting ontwikkelen. (Wegens plaatsgebrek moeten we het laatste deel van deze noot weglaten, zie de volgende PIC).

P. I. C. PERSDIENST VAN DE GROEP VAN INTERNATIONALE COMMUNISTEN

Deze persdienst verschijnt minstens éénmaal per maand. Stuur ons uw vrijwillige bijdrage.

Int. Instituut Soc. Geschiedenis Amsterdam

DOELSTELLING:

De ontwikkeling van het kapitalisme voert tot steeds heviger crisissen, welke in steeds grooter werkloosheid en telkens diepere ontwijking van het productieapparaat hun uitdrukking vinden, waardoor miljoenen arbeiders buiten de productie staan en aan de uit-hongering zijn prijsgegeven. De toenemende verarming en de steeds groeiende onzekerheid

van bestaan dwingen de arbeidersklasse den strijd voor de communistische productiewijze aan te binden. De groepen van Internationale Communisten waken de arbeiders in dezen strijd op, het beheer en de leiding van productie en distributie volgens algemeen geldende, maatschappelijke regels ZELF ter hand te nemen, om zoo DE ASSOCIATIE VAN VRIJE EN GELIJKE PRODUCTIEN te vormen. De groepen van Internation-

nale Communisten zien den wezenlijken vooruitgang der arbeidersbeweging in de ontwikkeling van het zelfbewustzijn der arbeiders. Daarom plaatsen ze zich tegenover de leiderspolitiek van de parlementaire partijen en van de vakbeweging en stellen de louse: **ALLE MACHT AAN DE ARBEIDERSRADEN! DE PRODUCTIE IN HANDE N VAN DE BEDRIJFS-ORGANISATIES!**

Negende Jaargang No. 5. Maart 1936 No. 2.

ALLE MACHT AAN DE ARBEIDERSRADEN! DE PRODUCTIE IN HANDE N DER BEDRIJFSORGANISATIE'S!

DE ONTWIKKELING VAN DE BUITENLANDSCHE POLITIEK DER SOVJET-UNIE

(vervolg).

Koerswisseling naar het Oosten.

Nadat de revolutie in Europa voor de Bolsjewiki had afgedaan, concentreerden zij hun "revolutionaire activiteit" op het Oosten. Op hetzelfde tijdstip, waarop zij de Duitse revolutie definitief de bonse gaven, n.l. in October 1923, kwamen zij met de 1ste Internationale Boeren Conferentie en de stichting van de "Internationale Boeren Raad", de z.g. Boeren-Internationale, op de proppen. Zij hoopten de boerenbeweging in het koloniale en half-koloniale Oosten en de daaraan verbonden massa-organisatie's van boeren door middel van deze internationale organisatie net zoo onder de duim van Moskou te krijgen, als dit met de communistische partijen van Europa het geval was. Al mislukte deze poging ook, omdat zij met het verkeerde object ondernomen werd, toch is zij zeer typeerend voor de politiek der bolsjewiki. En dit des te meer, omdat zij nog op het Vde Wereld-Congres, in 1928, het EKKI opdracht gaven, "zoo spoedig mogelijk maatregelen te treffen om de arbeid van de internationale boeren-raad nieuw leven in te blazen." In elk geval juichte het Vde Wereldcongres (zomer 1924) de oprichting van de Boeren-Internationale toe en het gaf de communistische partijen opdracht, overal de boeren-organisatie's te ondersteunen, die een massa-karakter droegen en naar de vorming van "arbeiders- en boeren-bondgenootschappen" streefden. Deze besluiten werden met het oog op het Oosten genomen. Zij luiden de politiek van het verbond tusschen de Communistische Partij en de Kwo-Min-Tang in.

De resolutie over de tactiek, op het Vde Wereldcongres aangenomen, verklaarde met groote openhartigheid, dat "de aandacht van de Comintern te veel door het Westen in beslag was genomen." De aanwezige kiemen der communistische partijen in het Oosten, de massa-bewegingen

Aan de lezers:

De beide PIC's over "De Ontwikkeling van de Buitenlandsche Politiek der Sovjet-Unie" verschijnen tezamen als brochure No. 7 in de serie "Marxistische Geschriften". De prijs is 10 cent. Het Maart-nummer van de "Rate-Korrespondenz" bevat eenige ook in het PIC afgedrukte discussie over "Das Werden einer neuen Arbeiterbewegung" en een artikel "Kommunismus und Religion" dat ook in de eerstkomende PIC zal verschijnen. Prijs 10 cent.

der boeren en de tegen het imperialisme gerichte stroomingen van verschillende natie's en nationaliteiten, verëischten de "grootste aandacht" van de Komintern, omdat alleen deze beweging onder de onderdrukte nationaliteiten in staat zou kunnen zijn om de overwinning der wereld-revolutie te verzekeren. - In deze periode verklaarde Stalin dat het beslissende initiatief voor de wereldrevolutie uitsluitend en alleen van het Oosten kon uitgaan.

Doch ook hier bewees de Comintern-politiek van begin af aan haar dubbelzinnigheid. Op hetzelfde moment, dat zij n.l. de boeren-massabeweging mobiliseerde, onderhandelde en pakteerde zij met de toenmalige regeringen in verschillende landen in het half-koloniale Oosten. In Turkije zagen de bolsjewiki heelemaal van een actieve, revolutionaire politiek af. Hier zochten zij de innigste samenwerking met Kemal Pascha, die een steunpunt voor Rusland betekende in de strijd om de alleenheerschappij in heel Azië, tusschen Engeland en Rusland gevoerd. In 1925 werd een niet-aanvals- en neutraliteits-verdrag tusschen de Sowjet-Unie en Turkije gesloten, dat de bezegeling van deze nauwe samenwerking betekende. En dit, niettegenstaande het feit, dat Kemal Pascha elke Turksche communist, die hij te pakken kon krijgen, onbarmhartig liet ophangen. In het daaropvolgende jaar sloot Rusland ook met Afghanistan een wederzijds neutraliteitsverdrag af. Hierin werd vastgelegd, dat de verdragsluitende partijen de verplichting op zich namen binnen hun gebied elke actie van derden, gericht tegen de verdrags-partner, te zullen tegengaan. Rusland wilde verhinderen, dat Afghanistan Britsch opmarsgebied zou worden. Vervolgens werd in 1927 een militair en economisch niet-aanvals en neutraliteitsverdrag met Perzië gesloten. Zoo doende schiep de Russische diplomatie wederom een beveiliging langs de geheele voor- en midden-Aziatische grens.

De verdragen, die Rusland in 1924 met China afsloot, waren echter het belangrijkste. In dit jaar werd Rusland door de Chinese regeeringen in Mandschoerië en Peking rechtens erkend. De overeenkomst met de feodaal-reactionaire regeering in Peking bevatte de annuleering der oude czaristische roofverdragen en het afstand doen van de Boxerschadeloosstelling. Men verklaarde de Ooster-spoorweg tot een zuiver economische onderneming, terwijl China's rechten hierop werden verzekerd. Tegelijkertijd werden de banden met de Kuomintang aangehaald, de partij van de Chinese burgerlijke revolutie, voor wie Rusland, door het verdrag van Peking, thans bijzonder populair was geworden. De samenwerking tusschen de Chinese republiek, de vooruitstrevende krachten hiervan en de bolsjewiki scheen voor lange tijd verzekerd.

De afslachting der Chinese arbeiders-revolutie.

Dank zij een bondgenootschap tusschen arbeiders en boeren hadden de bolsjewiki in Rusland overwonnen. Zij beschouwden de wereld-revolutie als een internationale herhaling van dit experiment der Russische burgerlijke revolutie. Na de arbeidersrevolutie in Europa kapot te hebben gemaakt, geloofden zij thans het Russische revolutie-recept op Chinese bodem te kunnen overplanten.

Sedert 1925 toonde de revolutionaire beweging van het Chinese proletariaat een in het geheele koloniale Oosten ongekeerde opbloei. China werd het eenige land in Azië, waarin het de Comintern gelukte een actieve partij, als arbeiderspartij, op te voeren. Deze partij, de aanvoerster van een heldhaftig strijdende, vroegkapitalistische arbeiders-massa werd, overeenkomstig de Lenin-Stalinistische theorie van de nationaal-revolutionaire bevrijding der door het Imperialisme onderdrukte natie's, bij de Kuomintang aangesloten. De bolsjewiki zorgden ervoor, dat er een eenheidsfront van de reactionaire Chinese bourgeoisie, via het kleinburgerdom en de boeren tot het proletariaat toe, tot stand kwam. Van Canton uitgaand, ontwikkelde de Kuomintang sedert 1926 haar militaire kracht door een veldtocht in het Noorden, die haar binnen 2 jaar tot de heerscheres over geheel China maakte. De talloze opstanden, zoowel van de boeren als van het heldhaftige, Chinese proletariaat, baanden de zuidelijke troepen den weg. In de zomer van 1927 werd Shanghai door Tschiang-Kai-Tschek ingenomen, terwijl de opstand der arbeiders de innerlijke weerstand der Pekingsche troepen gebroken had. Tschiang-Kai-Tschek eischte thans de onmiddellijke ontwapening van het Shanghai'sche proletariaat. De C.P.Ch., door Moskou'sche agenten geleid, leverde de wapens uit, waarna Tschiang-Kai-Tschek de weerloze Shanghai'sche arbeiders bij massa's liet afslachten.

Shanghai werd verraden door Moskou, dat een goede verstandhouding met de menschenlager Tschiang-Kai-Tschek, d.w.z. met de overwinnende Chinese bourgeoisie belangrijker achtte dan de strijd van de Chinese proleten, die in de hopeloze minderheid waren. Doch de Kuomintang, waartoe de C.P.Ch. nog steeds behoorde, voegde onmiddellijk een tweede nederlaag aan deze eerste toe. Haar troepen marcheerden n.l. daarna niet direct naar Peking, doch naar Woehan, waar reeds een "communistische regeering" bestond. De leiders dezer regeering, tot nu toe vooraanstaande Komintern-menschen, trokken direct de eenig mogelijke consequentie's uit de bolsjewische "Nationale Politiek" en liepen naar het burgerlijke kamp over. Om zich weer schoon te wasschen, begon Moskou een "partijzuivering" en maakte, evenals in Duitschland na 1933, een zwenking naar "links". Heinz Neumann organiseerde de opstand van Kanton in 1927, thans niet meer een waanzinnig avontuur, maar een bewuste misdad. In een van begin af aan hopeloze strijd, vocht het Kantonsche proletariaat tegen de troepen van Tschiang-Kai-Tschek, die na veel moeite en inspanning overwon en achteraf duizenden en duizenden arbeiders liet afslachten. Canton betekende voor China, wat de nederlaag der Commune in 1871 voor Frankrijk betekende: de fysieke uitroeiing van een strijdvaardig proletariaat, dat zich misschien gedurende tientallen van jaren niet van de vreeselijke aderlating zal kunnen herstellen.

Kanton en Shanghai, deze beide door de Comintern geprovoceerde nederlagen van het Chinese proletariaat, betekenden het einde van de Chinese revolutie. De C.P.Ch. herstelde zich heel langzaam, echter niet meer als arbeiders-, maar als zuivere boeren-partij. Wat zich sedert 1930 dan ook als strijd en politiek in en om "Sovjet-China" ontwikkeld heeft, is de Oost-Aziatische boerenoorlog. Deze boerenoorlog staat onder leiding van Moskou en is het laatste burgerlijk-revolutionaire steunpunt der internationale bolsjewistische politiek. De Sovjet-Unie is op dit punt werkelijk nog in de aanval. En deze aanvallende,

buitenlandsche politiek, zich bedienend van de Cost-Aziatische boerenbeweging, beteekent een groote bedreiging voor Engeland en daardoor de onverzoenlijke vijandschap tusschen het Empire en de Sovjet-Unie, waardoor een groot deel van de Russische buitenlandsche politiek, doch ook van de Europeesche politiek in het algemeen, bepaald wordt. Een consolidatie van China, in welke vorm ook, zou logisch eveneens het opgeven van de Chineesche boeren-revolutie door Rusland met zich mee brengen, want het bolsjewistische plan om een groot-Aziatisch verbond te scheppen (de mogelijkheid hiervan is thans uiterst klein geworden), zou dan definitief in duigen kunnen vallen. Rusland zou dan in Azie de zelfde weg volgen, die het sedert 1923 in Europa bewandelt.

Op weg naar de "Volkenbond".

Toen - na een pauze van 4 jaren! - het Vde Wereldcongres der Comintern werd gehouden (in 1928), hoefde het de liquidatie der Chineesche arbeidersrevolutie alleen nog maar te bevestigen. Men had thans, zelfs in Moskou, bemerkt, dat de Kuomintang "definitief naar het contra-revolutionaire kamp was overgelopen" en de Chineesche arbeiders en boeren "geweldige nederlagen" had toegebracht. De oriëntatie naar de boerenbeweging werd duidelijk uitgesproken en als laatste steunpunt voor de Comintern vastgelegd: "De koloniale landen beteekenen tegenwoordig de gevaarlijkste gebiedsdeelen voor het wereld-imperialisme", verklaarden de "stellingen over de revolutionaire stroomingen in de koloniale en half-koloniale landen." Dienovereenkomstig werden zeer gedetailleerde richtlijnen voor de bolsjewistische politiek in de grotere koloniale en halfkoloniale gebieden uitgewerkt en werd hier de, overigens mislukte, opbouw van Comintern-partijen georganiseerd. Het is kenschetsend, dat de stellingen over de koloniale politiek, in het officieele protocol van het congres, 45 pagina's in beslag nemen, terwijl de stellingen over de tactiek van de Comintern in totaal maar 31 pagina's beslaan. De activiteit van Moskou richtte zich dus ondubbelzinnig naar het Oosten en wel naar het agrarische Oosten.

Dat de Comintern, ook wat de Europeesche politieke kwesties aangaat, een grotere mond ging opzetten, kwam logisch voort uit de veranderde binnenlandsche situatie in Rusland zelf, ofschoon men aan de andere kant hiermede tevens een schijnmanoeuvre voorhad om de aandacht van de politiek van nog grotere toenadering tot de West-Europeesche bourgeoisie af te leiden.

In 1928 werd de NEP-periode voorgoed afgesloten. De bolsjewistische regering ging thans, wat het probleem van de geforceerde organisatie en concentratie der industrie en landbouw tot een afgerond staatskapitalisme betreft, tot de aanval over. Het Eerste Vijfjarenplan werd geproclameerd, met de collectiviseering werd begonnen, terwijl de strijd tegen de NEP-speculanten, de kleinhandel en de koelakken werd opgevat. In overeenstemming met deze verscherpte koers proclameerde het Vde Congres de beruchte theorie van de "derde periode", die zoowel tot oorlog tusschen de imperialistische staten en tot oorlog tegen de Sovjet-Unie als tot de uiterste verscherping van de crisis van het kapitalisme zou leiden - volgens deze theorie altijd. 1929 was het jaar van de hoogste na-oorlogconjunctuur in de kapitalistische landen: niettemin joeg b.v. de KPD in dit jaar de revolutionaire arbeidersleuzen tot een dolzinnige hoogte op, door voortdurende, uiterst

belachelijke stakings- en algemeene stakings-oproepen. Zij hitste de werklozen tot dolzinnige actie's op, die hun energie verspilden, voor de latere crisis de inzet der proletarische krachten ging opeischen. De toenadering tot de SPD werd stopgezet, deze partij werd "sociaal-fascistisch" genoemd, de vakverenigingen werden door het RGO-fiasco "gespleten", en de arbeid in de bedrijven door organisatie der werklozen vervangen.

Het Vde wereldcongres constateerde, tegelijkertijd met de verandering in de Duitsche buitenlandsche politiek, de voltooiing van het anti-Sovjet-bloc der imperialistische staten. Het had deze verdraaide, bedriegelijke stelling noodig, omdat de Russen, na het einde van het Chineesche avontuur, van elke werkelijk revolutionaire inzet der internationale arbeidersmassa's hadden afgezien en bijgevolg, door het vijf-jaarplan gelouterd, het "socialisme in een land" met veel effect op de voorgrond schoven. Wereld-imperialisme - Sovjet-Unie werd de vereenvoudigde Stalinistische formule der Comintern-perspectieven, terwijl de Sovjet-Unie, op grond van dezelfde doelstelling, n.l. de vijfjaar-plan-politiek, zich thans definitief in de armen van een economisch en politiek-pacifistisch vergelijk met de imperialistische wereld-mogendheden wierp.

Reeds jaren vroeger waren door de Russen al pogingen aangewend om in de imperialistisch-politieke onderneming der volkenbondsstaten binnen te dringen. In het voorjaar 1926 werd deelname aan de voorbereidende zitting der ontwapenings-commissie alleen daarom formeel verworpen, omdat deze zitting in Zwitserland plaats vond en dit land tot nog toe geweigerd had in een of andere vorm genoegdoening te geven voor de moord op Woroski (1923 in Genève). Eind 1927, in dezelfde tijd, dat Tschiang-Kai-Tschek de Kantonsche opstand van Neumann hersabelde, traden de Russen tot de voorbereidende ontwapenings-conferentie toe: Aanvankelijk brachten zij de internationale diplomatie in de war met hun voorstel van "algeheele afschaffing van alle land- zee- en lucht-strijdkrachten", doch zij werkten zich zeer spoedig in de "verstandige" gebruiken der imperialistische buitenlandsche politiek in. Reeds in Maart 1928, in het "veiligheids-comite" van de Volkenbond, gingen zij er al toe over, om hun stelling van een algeheele, tot die van een gedeeltelijke ontwapening terug te brengen. "Daar de meeste gedelegeerden tegenover ons voorstel van een algeheele algemeene ontwapening, het idee van een geleidelijke ontwapening hebben opgeworpen, heeft de Sovjet-delegatie besloten, een compromis met de andere delegatie's te zoeken, al is het dan ook binnen de enge grenzen van een dergelijke gedeeltelijke ontwapening", verklaarde Litwinow. Het terrein, waarop de groeperingen, coalitie's en tegen-coalitie's voor de toekomstige imperialistische wereldoorlog tot stand kwamen of ontbonden werden, was betreden. Diplomatiek werkten de Russen zeer handig achter de coulissen van deze en volgende ontwapenings-conferenties, die op zich zelf alleen ten doel hadden, de voortgezette en geforceerde bewapening van alle deelnemende landen, inclusief de Sovjet-Unie, ideologisch te verbergen. In de zomer van 1928 kwam tusschen de zich bewapenende mogendheden het pact van Kellogg tot stand, bedoeld als alomvattend verdrag voor het verbod van de oorlog als middel der buitenlandsche politiek. Het werd over de geheele wereld enthousiast ontvangen, door alle staten van eenige beteekenis onderteekend, terwijl het praktische resultaat ervan was,

dat ten eerste de staten thans oorlogen zonder voorafgaande formeele oorlogsverklaring konden voeren, (b.v. Japan in Mandsjoerije), en ten tweede de Volkenbond bij alle voorkomende oorlogsflicten haar tijdelijke onbevoegdheid als garant van het Kellog-pact verklaarde. Tschitscherin noemde het pact van Kellog een onderdeel van de oorlogsvoorbereiding tegen de Sovjet-Unie, waarmede hij waarschijnlijk de toetreding van Rusland verklaren en rechtvaardigen wilde.

Vredes-diplomatie in de wereldcrisis van het kapitalisme.

Met de intrede van de wereldcrisis werd de economische en politieke onzekerheid in de wereldpolitiek groot. De Russen versterkten dientengevolge hun pogingen om zich van economische en politieke relaties met de kapitalistische mogendheden te verzekeren, en alle uiterlijke storingen in hun binnenlandsche opbouw te beletten. In 1929 kwam het Oost-Kellog-protocol tot stand, waarin Letland, Estland, Polen, Roemenie en Rusland het pact van Kellog erkenden, onafhankelijk van de ratificatie hiervan door de 14 oorspronkelijke, verdragsluitende staten. Turkije en Perzië sloten zich bij dit protocol aan.

De economische transacties met de kapitalistische staten maakten goede vorderingen. In 1930 werd met Engeland een handelsverdrag gesloten, terwijl dat met Italië (1924) belangrijk werd uitgebreid. In Maart 1931 namen de Russen deel aan de internationale landbouw-conferentie te Rome, met het oog op afzetmogelijkheden voor de export van Sovjet-graan. Herfst 1932 namen zij eveneens deel aan de landbouw- en export-conferentie te Stresa. De relatie's met het Deutsche kapitalisme ontwikkelden zich dermate gunstig, dat in het voorjaar 1931 een aantal Deutsche groot-industrieelen (vertegenwoordigers van de Staaltrust, von Krupp, Gloeckner, Borsig, Siemens, AEG) naar Moskou reisden, om te onderhandelen over uitbreiding van de Deutsche "Russische zaken". Deze menschen spraken alleen over orders, die meer dan een half milliard goudmarken bedroegen. De KPD-pers verkondigde met trots, dat de Sovjet-orders aan 300 tot 400.000 Deutsche arbeiders "loon en brood" bezorgden, hierbij bescheiden verzwijgend, dat zij een deel van het bankroete Deutsche kapitaal, tevens bestaansmogelijkheid en winsten verzekerden.

De economische diplomatie der Russen was echter grootendeels ondergeschikt aan hun politieke diplomatie. En op dit gebied waren zij nog heel wat actiever. Voorjaar 1931 kwamen zij in de Europa-commissie van de Volkenbond met het ontwerp voor een algemeen niet-aanvals-verdrag voor den dag, hetwelk zij in de herfst van dat jaar als ontwerp voor een economisch niet-aanvals-verdrag bij de Volkenbond zelf indienden. Evenals alle latere soortgelijke verdragen en overeenkomsten bevatten deze ontwerpen een definitie van de "aanvaller". Al deze definitie's onderscheidden zich, wat de vorm betreft, door een zekere nauwkeurigheid, die algemeene bijval oogste.

Daar tegenover schrapten zij uit het Sovjet-woordenboek alle opvattingen over het wezen van het imperialisme en de imperialistische oorlog, indertijd door Lenin er in gezet. De bolsjewiki splitsten de imperialistische buitenlandsche politiek in een "aanvallende" en een "verdedigende", zoodoende terugkeerend tot de armzalige ideologie, waarmee in 1914 de partijen der IIde Internationale de ondersteuning van de oorlog humer nationale en imperialistische bourgeoisie

gerechtvaardigd had. En dat om precies dezelfde redenen, want de Russen wilden een bondgenootschap met de imperialistische bourgeoisie en moesten derhalve reeds van te voren naar de ideologische rechtvaardiging van een dergelijke coalitie-politiek met de imperialistische groeperingen zoeken, die de sociaal-democratie pas bij het uitbreken der wereldoorlog te voorschijn tooverde.

Wat betreft het systeem der regionale verdragen, kenmerkend voor de verwarde, buitenlandsche politiek van het imperialisme in de wereldcrisis, werden de Bolsjewiki internationaal toonaangevend. In 1932 sloten zij niet - aanvals - verdragen langs de westgrens van hun gebied, n.l. met Finland, Polen, Letland, Estland en Roemenie. (met uitschakeling van de Bes-Arabische kwestie). Na deze diplomatieke verzekering van Ruslands westelijke grenzen volgde het niet-aanvals-verdrag met Frankrijk, dat in Februari 1933 ondertekend werd. Deze diplomatieke stap scheurde Rusland van Deutschland los en luidde de groote verandering in, die na het aan de macht komen van Hitler in Deutschland, in de Europeesche politiek plaats vond. De Sovjet-diplomatie had de verwisseling der imperialistische paarden voor het karretje der buitenlandsche Sovjet-politiek goed berekend.

In 1932 bestonden bovendien nog niet-aanvalsverdragen met een reeks andere staten, b.v. met Deutschland, Italië, Turkije, China, enz. De diplomatieke betrekkingen met de regering van Tschiang-Kai-Tschoek, in December 1927 verbroken, werden in December 1932 eveneens weer aangeknoopt. De veranderingen in het verloop der wereld-crisis gaven trouwens in het algemeen verschillende staten aanleiding om de Sovjet-Unie definitief te erkennen, b.v. Spanje en de Vereenigde Staten in 1933, Hongarije, Roemenie en Czecho-Slovakije in 1934. De erkenning door de drie laatstgenoemde landen was het gevolg van de Fransch-Russische bondgenootschaps-politiek, terwijl de Vereenigde Staten de Sovjet-Unie erkenden, omdat zij deze macht, bij hun strijd om de heerschappij in het Verre Oosten, de strijd tegen Japan, niet langer konden ontbeeren.

De scherpe wending in de Deutsche, buitenlandsche politiek, langs de lijn van Hitler's oude Oost-plannen, veroorzaakte, tezamen met de verhoogde Deutsche bewapenings-agressiviteit een omgroepering in de geheele Europeesche politiek. Door de fascistische methoden voor binnenlandsch gebruik tevens op de Deutsche diplomatie toe te passen, irriteerde Hitler-Deutschland weliswaar zijn Versailler tegenstanders, doch het verwezenlijkte zijn plannen stuk voor stuk. Het onttrekken van Polen aan de Fransch-politieke invloed was een tastbaar resultaat van deze politiek. Rusland voelde zich dientengevolge opnieuw aan zijn westgrens bedreigd. Als tegenzet verlangde het daarom in April 1934 zijn niet-aanvalsverdrag met de drie Baltische staten, voor de tijd van 10 jaren. Deutschland bespoedigde deze diplomatieke stap nog, doór in dezelfde maand de onderteekening van een het door Rusland voorgesteld protocol over de onaantastbaarheid der Baltische staten, te weigeren.

Intrede in de Volkenbond.

De bolsjewiki dachten en denken er in de verste verte niet aan, om een anti-fascistische buitenlandse politiek te voeren. Reeds sedert jaren legden zij de nadruk op de goede verstandhouding met Italië, waarmede zij in September 1933, op grond van bepaalde, wederzijdsche anti-Duitse belangen, een nieuw niet-aanvals- en neutraliteitsverdrag sloten. Dat de Russen zich van tegenstanders tot aanhangers der Volkenbond verklaarden, dat zij in plaats van vijanden, beschermers van het verdrag van Versailles werden, dat zij in hun Europeesche diplomatie Duitsland gingen aanvallen, in plaats van op dit land te steunen, was, volgens Stalin op het 17e partijcongres der KPdSU in 1934, uitsluitend het gevolg van "zekere veranderingen in de Duitse politiek". Hij verklaarde verder met nadruk, dat het niet juist zou zijn deze diplomatische verandering aan de bolsjewiki toe te schrijven. In tegendeel: "Natuurlijk, wij zijn er verre van, over het fascistische régime in Duitsland verrukt te zijn. Het gaat hier echter niet om het fascisme, alleen al daarom niet, omdat b.v. het fascisme in Italië voor de Sovjet-Unie geen beletsel is geweest, om met dit land de beste relatie's aan te knopen." Het ging in het algemeen uitsluitend om toenadering tot die landen, die geen belang hebben bij een verstoring van de vrede." Waarmee het Italiaansche fascisme dus, in overeenstemming met de opvatting van zekere Duitse pacifisten, tot verdediger van de "vrede" wordt bestempeld.

De verandering in de bolsjewistische buitenlandse politiek was dus een gevolg van de verandering in de Duitse buitenlandse politiek. De Russen laveerden tusschen de imperialistische groote-mogendheden om hun "vredespolitiek" door te voeren, d.w.z. om die machts-coalitie tot stand te brengen en te ondersteunen, die de veiligste waarborgen ter verhinderdng van een aanval op de Sovjet-Unie/ten allen tijde en voor de isoleering van eventuele aanvallende mogendheden - thans Duitsland en Japan - biedt. Frankrijk, als steunpilaar van het in elkaar gestorte systeem van Versailles en als buurland van Duitsland rechtstreeks door Hitler bedreigd, werd voorvechter van een goede verstandhouding met Rusland. Het kon thans, zij het dan ook niet zonder verliezen, een machtige campagne tegen de nieuwe Duitse politiek op touw zetten, door een steeds verder gaande militaire insluiting van Hitler-Duitsland. (Polen is een groot gat in deze ring). Herfst 1934 werd Rusland, op initiatief van Frankrijk, door 30 landen uitgenoodigd om tot de Volkenbond toe te treden. Deze toetreding ondervond alleen tegenwerking van drie kleine Europeesche staten, die zich nog de luxe konden permitteeren de redding van de kapitalistische moraal voor het bolsjewisme te prediken, t.w. het fascistische Portugal, het half-fascistische Holland en het democratische Zwitserland. De Prawda van 18 September 1934 motiveerde de uitnoodiging van de Volkenbond met de angst der uitnoodigende mogendheden, dat "de sovjet-vijandige plannen der imperialistische avonturiers-elementen wel eens het voorspel van een nieuwe, ook tegen verschillende mogendheden gerichte wereldoorlog zou kunnen zijn." De Iswestija had echter een dag tevoren verklaard, dat de kapitalistische wereld in 2 groepen verdeeld was, de eene wenschte tegenwoordig de vrede, de andere zocht het oorlogs-avontuur. De Volkenbondsmogendheden werden thans, na uittreding van Japan en Duitsland als de vredes-groep voorgesteld (Italië-Abessinië!!!). Stalin van zijn kant verklaarde, dat de Volkenbond, door de toetreding van Rusland,

"een zeker remblok kon worden", "om het begin van oorlogszuchtige handelingen te verschuiven of te verhinderen." Tenslotte wees Litwinow in Genève op de internationale samenwerking der Sovjet-Unie met de groote meerderheid der kapitalistische mogendheden op economisch, cultureel, sociaal, wetenschappelijk en politiek gebied, welke samenwerking thans bekroond was door het gemeenschappelijke doel van de "organisatie van de vrede".

Nadat intusschen de meest optimistische pacifisten gableken was, hoe machteloos de Volkenbond gedurende de periode van zijn bestaan was geweest op het gebied van de verzekering van de vrede en de verhinderdng van militaire overvallen, ontdekten tenslotte de bolsjewiki zijn pacifistische activiteit. Achter hun vredes-betuigingen staat zonder twijfel de kennis der feiten. Zij sjacheren echter in kapitalistische diplomatie en deze eischt het verbergen van offensieve en defensieve militaire verdragen achter pacifistische leuzen.

Al heeft de toetreding tot de Volkenbond de Russen ook een heele reeks nieuwe diplomatische successen bezorgd, waaronder de steeds verder gaande handels-politieke toenadering tot Engeland tot de belangrijkste moet worden gerekend, het allervoornaamste is toch, dat zij de Fransch-Russische samenwerking praktisch bezegeld heeft. Het ging Rusland in de allereerste plaats om de voortzetting van zijn beveiligingspolitiek langs de West-grenzen. De onderhandelingen om het, hoofdzakelijk door Frankrijk te garandeeren Oost-pact, begonnen dan ook reeds in December 1934. Ofschoon zij, door de tegenstand van Duitsland en Polen, mislukt zijn, hebben de Russen deze pogingen nog steeds niet opgegeven. De eigenlijke hoofdzaak, waar de toetreding tot de Volkenbond om draait, is echter het bondgenootschap met Frankrijk, waaraan zonder twijfel een militair verdrag ten grondslag ligt, dat de wederzijdsche beveiliging voor een Duitse aanval omschrijft.

In overeenstemming met de methoden van de imperialistische diplomatie heeft het bolsjewisme echter, sedert zijn bestaan, twee ijzers in het vuur gehouden. Het tweede ijzer was lange tijd de Comintern. Dit is echter thans voorbij. Het gaat er nu voor de Russen om, de handen vrij te hebben voor nieuwe politieke schema's, die de uitbreiding en verandering hunner relaties met de imperialistische mogendheden zelf ten doel hebben. Dit hebben zij in de eerste plaats bewezen bij hun Oost-Aziatische politiek, voor zoover zij hier met Japan te doen hebben. Sedert het begin van het Mandsjoerische conflict doen zij hun best om met Japan op goede voet te blijven, de oorlog te voorkomen, belangrijke compromissen te slikken (de verkoop van de Oosterspoorweg voor een footje) en tot de afsluiting van een niet-aanvalsverdrag te komen.

Echet ook de Europeesche politiek van de Sovjet-Unie berust op allerlei toenaderingspogingen tot de huidige voornaamste Russische tegenstanders. De vroegere Duitse-Russische samenwerking is in Moskou nog niet vergeten. Evenmin als de speculatie op de plannen van de burgerlijke vleugel der Rijksweer-generaals, die tegenwoordig nog steeds Schleicher's opvatting over een samenwerking met Rusland huldigen. (De imperialistische Duitse bourgeoisie wil geen "Konolisatie-gebied" in het Oosten veroveren, zij streeft een imperialistisch doel na). De bolsjewiki houden er rekening mee, dat deze ridding in Duitsland de overhand kan krijgen. Op het Vilde Sovjet-congres in Januari 1935

verklaarde Molotow, "dat wij geen andere wensch hadden en nog hebben, dan ook in de toekomst de beste relaties met Duitschland te onderhouden. Het is iedereen bekend, dat de Sovjet-Unie door een sterke innerlijke kracht gedreven wordt om haar betrekkingen met alle Staten te verbeteren, de landen met een fascistisch régime niet uitgezonderd."

Molotow legde er de nadruk op, dat de "ultra-nationalistische ras-theorieën" der nazi's "vanzelfsprekend" geen beletsel waren voor de ontwikkeling der Russisch-Duitsche betrekkingen: "ofschoon wij geen buitengewoon gunstige meening omtrent deze 'theorieën' hebben, verbergen wij onze eerbied voor het Duitse volk, als één der machtigste volken van deze tijd niet." Het ging louter "om datgene, wat aan de politiek van het huidige Duitschland momenteel ten grondslag ligt", n.l. om de kwestie of Hitler's politieke opvatting nog gehuldigd wordt.

De binnenlandsch-politieke voorwaarden voor de laatste etappe van de buitenlandsche politiek van Rusland.

De concrete, directe richtlijn van de Russische buitenlandsche politiek wordt dus in belangrijke mate door de wisselende verhoudingen der imperialistische mogendheden bepaald. De andere factor, waarop deze buitenlandsche politiek der bolsjewiki steunt, hangt echter van hun eigen, binnenlandsche krachten af. En hierin hebben juist de laatste tijd belangrijke verschuivingen plaats gevonden.

Het régime van het bolsjewistische absolutisme heeft een zekere grens overschreden. Volgens oorsprong en sociale evenwichtsverhoudingen steunde het in de eerste ontwikkelingsjaren volledig op de Russische arbeidersmassa's. Het proletariaat scheen de politiek en economisch bevoorrechte klasse te zijn. (ofschoon deze bevoorrechte positie zeer bescheiden was). Het absolutistische régime van het bolsjewisme steunde dan ook voornamelijk op de industriele klasse, om een tegenwicht tegen de quantitatief veel en veel grootere boerenmassa te hebben en het industriele staatskapitalisme in een geforceerd tempo te kunnen opbouwen.

De industrialisatie van Rusland gaf hun echter de gelegenheid om het particuliere klein-kapitalisme der boeren te vernietigen en het land te collectiviseeren. Er ontstond een agrarisch collectief-kapitalisme, dat aan de eene kant zijn belangen zoowel tegenover het staatsapparaat als tegenover de arbeidersmassa's wist door te zetten, terwijl het aan de andere kant juist de basis voor het staatsapparaat zelf werf.

Tegelijk met de successen der politiek van het tweede vijf-jaar-plan hebben de bolsjewiki de verandering van Rusland uit een landbouw- in een industriele staat verkondigd. Vanaf 1928 tot 1934 steeg het Russische proletariaat van 17,3 tot 28,1% der totale bevolking, de collectief-boeren van 2,9 tot 45,9%, terwijl de particuliere boeren van 72,9 tot 22,5% daalden. De arbeiders vormen dus weliswaar nog een bevolkings-minderheid, doch hun industrieel ontwikkelings-proces is niet alleen al zeer ver gevorderd, zij produceeren tegenwoordig ook het overgrote deel van alle Sovjet-voortbrengselen. Dit overwicht dwingt echter het absolutistisch, bolsjewistisch régime om thans zijn voornaamste steunpunt naar de boerenklasse te verleggen en het zwaartepunt van het staatsapparaat naar de zwakste zijde over te brengen, om het evenwicht tusschen beide klassen te herstellen en zodoende het absolutistische gezag het regeeren mogelijk te maken.

De Russische collectief-boeren worden de geprivilegeerde klasse in de Sovjet-Unie. Geschiedde de wederopbouw van Rusland tot 1928 ten koste van de boeren, de collectivisatie zelf voltrok zich reeds ten nadeele van het proletariaat. De milliarden-investeringen in de Russische landbouw moesten aan het industriele bedrijfsleven onttrokken worden. Deze investeringen verklaren dan ook grootendeels de gespannen sociale toestand, waarin het Russische proletariaat zich, ondanks alle vijf-jaar-plan-successen bevindt. De afschaffing der broodkaarten en de daaropvolgende, dienovereenkomstige, broodprijsverhoging was een cadeautje aan de collectief-boeren, aan wie door Stalin in 1932 "welstand" beloofd was. In de laatste 4 jaren heeft de regeering bijna 5 milliard roebel voor de organisatie der machine- en tractor-stations uitgegeven, een bedrag, dat door de Russische industrie moest worden opgebracht. De financieele schulden tot 1933 van de collectief-bedrijven, totaal ten bedrage van 435 miljoen roebel, werden eind 1934 geschrapt, het geld werd dus aan de boeren geschonken.

Zoals thans zelfs de mensjewkin Domanewskaja ontdekt heeft, zijn de collectieve bedrijven zoogenaamd socialistisch. Stalin had echter reeds op het 17e partij-congres verklaard, dat de kleinburgerlijke gelijkmakerij der communes nu geliquideerd moest worden. De collectieve landbouwbedrijven zijn artels, welke het persoonlijk bezit der boeren een groote mate van vrijheid laten. Op het congres der collectief-boeren in Februari 1935 werden door Stalin ontworpen statuten voor de collectieve bedrijven aangenomen. Deze statuten hebben de grond en bodem "voor Eeuwig aan de collectieve bedrijven vermaakt", zocals de secretaris der Moskousche partij-organisatie verklaarde (Zie de Rundschau 1935/Nr. 28). De genationaliseerde grond is in privaatbezit der collectieve landbouwbedrijven overgegaan. De Moskousche partij-secretaris verklaarde verder, dat "elke kolchoz-boer thans voelt, dat de algemeene vergadering der leden van een collectief bedrijf meesteres is over het betreffende bedrijf, dat geen enkel 'gevolmachtigd persoon' meer in staat is hem uit het kolchoz-bedrijf te stooten en dat hij mede een gelijkgerechtigde stem heeft bij de beslissing over gemeenschappelijke aangelegenheden, het bedrijf betreffende." Men nam zeer scherp stelling tegen het "absoluut ontoelaatbare, stuntelige ingrijpen in het leven der kolchoz-bedrijven" door "eenige partij-organisatie's", aan wie men duidelijk maakte, "dat wij lieden, die de statuten der kolchoz-bedrijven overtreden, noch in het partij- noch in het Sovjet-apparaat kunnen dulden." De Kolchoz-boeren, onbepaalde heerschers over hun grond, werden dus uit de voogdij der partij-organisatie's ontslagen. De "leidende rol van het proletariaat" over de boeren was hiermede dus definitief ten einde.

Met de politiek ging het dezelfde kant op. De opheffing van de formeele onderdrukking der boeren op politiek gebied ging hand in hand met bovengenoemde radicale hervorming in de inrichting der kolchoz-bedrijven. Het VIIde Sovjet-Congres voerde het algemeene, directe en geheime kiesrecht in, dus een soort "sovjet-parlementarisme", waardoor het gewicht der boeren-massa's bij verkiezingen de doorslag gaf. In de toekomstige Sovjet-congressen zal dus, evenals in de daaraan ondergeschikte parlementen, de meerderheid der boeren overheerschen. De spits van de bolsjewistische staat bevrijdt zich dus zodoende van de

proletarische druk, die zij vroeger voor haar apparaat noodig had, doch die haar thans te gevaarlijk zou kunnen worden. Want het Sovjet-regime kan zich ondanks alle dictatoriale veiligheidsmaatregelen alleen handhaven door de massa-krachten in het land te benutten, waartusschen zij moet manoeuvreren en waaraan zij tegelijkertijd rekening en verantwoording schuldig is.

De verlegging van het voornaamste steunpunt van het dictatoriale, bolsjewistische systeem naar de boeren bracht echter het verlies der voorrechten voor bepaalde partij-instantie's van proletarische afkomst met zich mede. Bovendien betekende dit een dermate groote inbreuk op de partij-traditie's, dat het zeker niet zonder innerlijke beroering in het partij-apparaat kon plaatsvinden, ondanks het feit, dat deze partij reeds vele malen "gezuiverd" was. Opnieuw moest Stalin zich tegen zijn partij keeren om haar conservatisme te breken. Hij deed dit met de bekende, bolsjewistische onverbiddeelheid door, zoo niet het partij-apparaat, dan toch de partij als politiek lichaam langzamerhand onschadelijk te maken. Had de beslissende invloed van het proletariaat in het Sovjet-absolutisme tot nu toe daarin bestaan, dat het partij-apparaat eigenlijk boven het staats-apparaat stond, het overwicht der boeren in het Sovjet-systeem zal er toe leiden, dat het staats-apparaat boven het partij-apparaat komt te staan.

Tot nu toe heeft deze geweldige verandering twee zeer belangrijke maatregelen ten gevolge gehad. De eerste betekende de opheffing van de Vereeniging van Oude Bolsjewiki, d.w.z. de vernietiging van de kern der "proletarisch"-revolutionaire traditie van de Russische Communistische Partij (Volgens burgerlijke bladen werd ook Kroepskaja gearresteerd.) De tweede was de reorganisatie van het jeugdverbond, zooals men het beschaamd uitdrukte.

Evenals de Communistische Partij zelf, had men dit verbond vroeger volgens het z.g. "productie-principe" georganiseerd en in de bedrijven verankerd. Het gold als een van de belangrijkste wapens der partij in de bedrijven zelf en speelde daar een groote rol als organisator der stoot-brigades en als kassier der staatsleeningen, enz. Het was een actief, politiek instrument van de bolsjewistische partij. Misschien wel het actiefste, omdat de jeugd-organisatie's tegelijkertijd steeds een broeinest voor de meest verschillende oppositionele stroomingen was en de vertolker van de "bolsjewistische zelf-kritiek", waarover men al sedert lange tijd niets meer hoort. Het jeugd-verbond, als relatief zwakste punt in de partij, moest er het eerste aan gelooven. Reeds op 22 Februari 1935, dus direct na het Zevende Sovjet-Congres, dat de boeren in bescherming had genomen, werd tot zijn "reorganisatie" besloten. Na dit besluit volgde het Juni-plenum van het centraal comité van het jeugdverbond. Hier werd het sociaal-democratische standpunt, n.l. dat de jeugd-organisatie geen politieke, doch uitsluitend paedagogische functies heeft, doorgezet. De in de bedrijven werkende jeugd-organisatie's worden kapot gemaakt. Het Communistisch Jeugdverbond wordt opnieuw in zeven sectie's ingedeeld: De arbeidersjeugd, de renjeugd, jeugd-pioniers, studenten, leerlingen van middelbare scholen, leidende OJV-organen en jeugdarbeid der staats- en handels-organisaties. Het OJV is daardoor politiek uitgeschakeld zijn werkingsfeer blijft beperkt tot de jeugd-idylle: "het is zijn roeping geworden om gelijk een zorgzaam tuinman miljoenen menschen op te voeden, hun wereldbeschouwing te vormen, hen te leeren, te verzorgen en te koesteren", zooals de Prawda midden Juni in een hoofdartikel schreef.

De liquidatie van de Comintern.

In het teeken van dez politieke verandering in het binnenland, n.l. de politieke NEP-wending van Stalin, zijn thans de laatste traditioneele hindernissen, welke tot nu toe door de aanwezigheid der communistische partijen in Europa voor de bolsjewistische politiek bestaan hadden, weggevallen. De samenwerking van het Russische staatskapitalisme met het monopolie-kapitalistische en gedeeltelijk openlijk fascistische imperialisme staan thans geen uiterlijke hinderpalen meer in de weg. Men kan nu eindelijk die hinderlijke revolutie-fraseologie staken. Vroeger had men de "Wereldrevolutie", tenminste op papier, als de eenige en waarachtige garantie tegen een interventie van imperialistische mogendheden beschouwd. In de praktijk steunden de bolsjewiki echter uitsluitend op hun diplomatie en op het lichaam dat deze diplomatie invloed verschaftte, n.l. op het goed georganiseerde en gemechaniseerde roode leger. De onlangs gestorven vice-voorzitter van de Raad van Volkscommissarissen Koeibyschew gaf dit thans openlijk te kennen.

Op het Derde Sovjet Congres in Moskou in Januari 1935 verklaarde hij n.l.: "Terwijl we in de internationale arena voor de vrede strijden, moeten wij echter niet vergeten, dat de beste garantie tegen een oorlog, tegen een interventie, altijd de versterkende macht van de gewapende verdedigers van ons vaderland - n.l. het roode leger der arbeiders en boeren - is."

De proleten, die zich uit eerlijke, revolutionaire overtuiging bij de communistische partijen aansloten, en hiervoor het martelaarschap van het fascistische terreur-gezag op zich namen, hadden al vroeger voor de bolsjewiki niet meer meegeteld. Zij moesten zich in het algemeen tevreden stellen met sympathie-betuigingen of protest-resoluties, welke in de vredes- en bondgenootschaps-politiek tusschen het "Vaderland van alle werkers" en hun fascistische onderdrukkers niet de geringste wijziging brachten of mochten brengen. Af en toe spraken de broedschrijvers der bolsjewiki hun meening echter ook openlijker uit. In de "Rundschau" 1933 - Nr. 33 schreef b.v. Peri naar aanleiding van de tot stand koming van het nieuwe niet-aanvals-verdrag met Italië, met een schaamteloos cynisme, dat zijn weerga nergens vindt: "Onze Italiaansche strijdmakers, die in de tuchthuizen en verbanningsoorden zuchten, zullen het feit, dat hun beulen gedwongen zijn te onderhandelen met de vertegenwoordigers van die revolutionaire orde voor wier overwinning de besten onder ons hun vrijheid opgeofferd hebben, als een aanmoediging tot nieuwe tegenstand en strijd beschouwen." Men had dus de communistische arbeiders al lang losgelaten toen de Comintern nog steeds de "anti-fascistische" schijnoorlog voerde tegen die mogendheden die al ten nauwste met de Sovjet-Unie verbonden waren.

Bij het jongstleden tot stand gekomen Fransch-Russische pact echter, waarbij het niet meer uitsluitend om diplomatieke afspraken, maar om een rechtstreeksche militaire samenwerking ging, hebben de bolsjewistische leiders zelfs het laatste restje schijn van een "revolutionaire" dubbelzinnigheid moeten opgeven. De Franschen zinspeelden kennelijk op de garantie's tegen de ondermijningspolitiek van de Fransche Communistische Partij. Stalin gaf ze! Bij gelegenheid van zijn bezoek aan Moskou verzekerde hij Laval, dat het vanzelfsprekend was, dat Frankrijk maatregelen voor haar militaire verdediging moest nemen. Op 16 Mei schreef de Izwestia: "De taak van de publieke opinie in beide landen ligt in de ondersteuning van de wederzijdsche regeeringspolitiek, die de politiek van de vrede en de verdediging is."

Na het verbond met Frankrijk volgde dat met Czecho-Slovakië, dat zich, door haar bedreigde ligging tusschen Hitler-Duitschland en de twistappel Oostenrijk, onmiddellijk bij het Fransch-Russische verdrag aansloot. De Izwestija motiveerde dit nieuwe bondgenootschap - tot 1934 hadden er geen diplomatieke betrekkingen tusschen beide landen bestaan - in haar nummer van 17 Mei o.a. met de volgende woorden: Wanneer het Duitse fascisme, om zijn veroveringspolitiek te maskeeren een theorie opstelt, die erop neerkomt, dat de Slavische volkeren er de dupe van worden, dan garandeert de Sovjet-Unie, die zich niet met pan-slavistische maskerades ophoudt, dat zij de verdediging der Slavische volkeren, die door een aanval worden bedreigd, niet minder rechtvaardig en voor ondersteuning vatbaar acht, dan de verdediging van Frankrijk."

Daar het uit de oude tijd overgebleven apparaat der Comintern-partijen toch geen eigen, zelfstandig leven meer leidt, bracht de noodzakelijke verandering in hun politiek niet de minste moeilijkheden met zich mede. De politiek van militaire verdragen met kapitalistische staten eischte een liquidatie van de ondermijningspolitiek der Comintern-partijen in de betreffende landen. Deze liquidatie, die de ondergang der Communistische partijen in Europa gevaarlijk dicht nadert, werd door Moskou op twee manieren voltrokken. In de eerste plaats was het noodzakelijk, dat de Fransche en Czechische partijen zich op de landverdediging instelden. Dit geschiedde prompt, al stond de Fransche Communistische Partij weliswaar voor de moeilijke taak deze wending met het traditioneele anti-militarisme der Fransche arbeiders in overeenstemming te moeten brengen. Zij ging echter voorzichtig en diplomatiek te werk. "De wederzijdsche hulp omvat de daarmede overeenkomende maatregelen ter verdediging van de vrede", schreef Magnien op 16 Mei in de Humanite. "Een bolsjewiek moet alles doen, om de vrede te redden", verklaarde Vaillant-Couturier twee dagen later in hetzelfde blad. Hij vergeleek daarbij het verdrag met de NEP-politiek. Het ging erom, tijd te winnen om de oorlog zooveel mogelijk uit te stellen en "ons socialistisch vaderland" te verdedigen. Andere redenen moest men in de woorden van Stalin niet zoeken. Verder verklaarde men, dat de Fransche Communistische Partij de verdedigster der Fransche soldaten zou blijven en het leger wilde veroveren. Practisch bleef hiervan echter alleen de eisch over om de fascistische en reactionaire officieren uit het leger te verwijderen, daar men hen toch moedijk de ernstige verdediging van de Sovjet-Unie kon toevertrouwen.

In Czecho-Slovakië, waar eenerzijds het nationalisme en anderzijds de sociaal-democratische halve zachtheid der Communistische Partij veel groter waren, maakte men er zich gemakkelijker van af. Op een vergadering der Praagsche Communistische Partij, d.d. 24 Mei, zei Sverma, een pas gekozen afgevaardigde der Czechische Communistische Partij, dat de Czechische Communisten, mits het Czecho-Slovaaksche leger consequent tegen het Duitse imperialisme zou strijden, deze strijd en het leger zouden ondersteunen. Hij verklaarde zich voor het behoud der onafhankelijkheid van de Czechische natie, dat gewaarborgd zou kunnen worden door een van fascistien gezuiverd leger.

Om deze politiek der "vaderlandsverdediging", in overeenstemming met de plannen der Sovjet-diplomatie, in de met haar verbonden kapitalistische naties te kunnen doorzetten, moest de Comintern opnieuw een daarvoor geschikte parlementaire basis zoeken. Dit kwam practisch

hierop neer, dat de Comintern-partijen zich in de betreffende landen bij de Sociaal-democratie moesten aansluiten. Het eenheidsfront met de bonzen van het "sociaal-fascisme" werd plotseling de eenige, juiste leuze van de Communistische Partijen. In Frankrijk werd het "volksfront" in het leven geroepen, dat golven van enthousiasme en schijn-activiteit ontketende. Dat de onderhandelingen in het algemeen echter niet zoo vlot verliepen, kwam door de meeningsverschillen over de kwestie van de vergroting en uitbreiding van het front. Terwijl de Communistische Partij ook links-burgerlijke partijen in het front wilde opnemen (als er van coalitie sprake is, dan ook meteen tot en met de democratische bourgeoisie!), spraken de sociaal-democraten hun traditioneel Neen hier-tegen uit en kregen in de oogen van de Fransche arbeiders daardoor de naam van de radicaalste en meest "linkse" partij. Ondertusschen kon Blum op het congres van zijn partij in Muhlhausen (Juni 1935) niet ontkennen, "dat de verklaringen van Stalin overeenkwamen met de drie jaren tevoren, in Tours, over de landverdediging genomen besluiten der socialistische partij en dientengevolge de toekomstige, organisatorische eenheid van socialisten en communisten ten goede kwamen. Bij een Duitse aanval zouden alle proleten tegen de buitenlandse vijand optrekken, want een Fransche nederlaag zou de nederlaag van Rusland beteekenen." (NZZ = Neue Züricher Zeitung van 13 Juni) - Het is werkelijk niet uitgesloten, dat Moskou zelfs een directe ontbinding van zijn Europeesche partijen zal doorzetten, wanneer de omstandigheden zich nog meer in deze richting ontwikkelen. Mocht het de bolsjewiki gelukken de sociaal-democratische partijen indirect te beïnvloeden, zonder er zelf verantwoordelijk voor te zijn, dan stroekt dit in de huidige wereldsituatie het beste met Moskou's plannen. (In de verschillende bolsjewistische richtingen zit een streven om zich naar de sociaal-democraten te oriënteren. De Trotskisten in Frankrijk, Zwitserland, enz., hebben zich reeds met de sociaal-democratie verbonden, in andere landen gaan zij dezelfde richting uit. De Communistische Partij Oppositie in Schaffhausen sloot zich begin Juli 1935 bij de Zwitsersche socialistische partij aan).

De Zwitsersche Communistische Partij heeft deze stap naar de sociaal-democratie zonder aarzeling gevolgd. Na een campagne tegen het sociaal-democratische vakverenigings-"Crisis-initiatief", gaf zij kort voor de verkiezingen het parool uit om voor dit initiatief te stemmen. De toestand was ondertusschen natuurlijk "wezenlijk veranderd". Weliswaar had de SPS, om het initiatief er door te krijgen, een ingrijpende uitschakeling van het parlement voorgesteld, doch de Zwitsersche regeering was van plan nog verder gaande dictatorische vol-machten voor zich op te eischen. Dus gaf de Zwitsersche Communistische Partij, overeenkomstig het beproefde sociaal-democratische recept van het kleinere kwaad, de voorkeur aan de halve, boven de driekwart-dictatuur. Deze zwenking werd gevolgd door een eenheidsfront-aanbieding aan de SPS, waarna de ontbinding der Roode Vakverenigings-Oppositie in Bazel werd voorbereid. De Zwitsersche Socialistische Partij stelde vijf voorwaarden: o.a. de liquidatie van de RVO en soortgelijke communistische organisaties; het stopzetten van alle critiek tegen de sociaal-democratische politiek, in het bijzonder tegen de sociaal-democratische bestuurs-functionarissen, en de volledige trouw aan het Zwitsersche "Plan van de arbeid". De Zwitsersche Communistische Partij heeft dit natuurlijk allemaal geaccepteerd. Zij kon zelfs nog de ironische opmerking van het sociaal-democratische partijbestuur in haar

zak steken, dat van een samenwerking met burgerlijke partijen, zoals door de Fransche communisten geëischt, natuurlijk geen sprake kon zijn. Evenals tot 1932 het "sociaal-fascisme" is thans het "eenheidsfront" de basis der Communistische politiek geworden. Naar aanleiding van de eenheidsfront-demonstraties op de 1ste Mei, heeft Bela Kun in een uitvoerig artikel in Nr. 11 van de "Communistische Internationale" de tactiek en het succes van de Communistische Partij uiteen gezet. Met betrekking tot Duitschland schreef hij: Wanneer de meerderheid van het bestuur der Praagsche SPD er openlijk naar streeft om de oorlogspolitiek van Hitler-Duitschland te ondersteunen, teneinde zoodoende weer in genade te komen, is het noodzakelijk, dat de Communisten een zeer innig contact met de linksche leden en groepen der SPD zoeken, dat "het eenheidsfront meer naar buiten blijkt" en dat de "druk der massa's op het Praagsche SPD-bestuur versterkt wordt." Deze interessante uitlatingen bewijzen in de eerste plaats, dat het er met de arbeid van de Deutsche Communistische Partij slecht voor staat, anders zou hij zich niet tot het bestuur der SPD wenden, nadat zij, na Hitler's overwinning verklaard had, dat "de SPD de voornaamste vijand blijft." Zij bewijzen bovendien, dat de Comintern alleen maar "vecht" om een zekere invloed te krijgen op de laatste opverblijfselen van een sociaal-democratisch apparaat, dat historisch gezien, eigenlijk al afgedaan heeft, en dat op het tijdstip, waarop Bela Kun zijn artikel schreef, juist een einde had gemaakt aan de strijd der "linksche" fractie, om haar aandeel in de millicenen van het partij-bestuur, door deze fractie uit haar handelszaakje ter financiering van haar eigen verdiensten, ten koste van de Deutsche arbeidersmassa's, te gooien. De Gestaps heeft het illegale SPD-apparaat momenteel trouwens bijna geheel vernietigd, nieuwe massa-arrestaties verricht en zoodoende de oogst binnengehaald, die haar twee spionnen in de Deutsche centrale leiding der SPD reeds voorbereid hadden. Volgens betrouwbare inlichtingen heeft het SPD-bestuur thans heelemaal geen verbindings meer in Duitschland, terwijl het besloten heeft er ook geen meer te zoeken gedurende de eerstvolgende maanden.

Slot.

De buitenlandsche politiek der Sovjet-Unie heeft dus tot de militaire inschakeling in het systeem der imperialistische bondgenootschapspolitiek toe, haar weg consequent en geheel volgens de uit de Russische revolutie groeiende situatie gevolgd. Zij heeft de communistische partijen ten koste van het proletariaat, al naar de tijdelijke en kortstondige behoeften, die een dergelijke ontwikkelingstendens met zich mee bracht, tot een punt gebracht, van waaruit hun politieke liquidatie in het belang van een nationaal-reformistische sociaal-democratische politiek nog slechts een zuiver formeele kwestie is geworden. Dit geschiedt tegelijk met de onlangs begonnen, bedriegelijke oproeping tot een "eenheidsfront-enthousiasme" van een Europeesch proletariaat, dat in deze tijden van reactie en zich overal doorzettende contra-revolutie in een hopelooze toestand van nationale beperking geraakt is. De volgende stap kan slechts een verdere afbrokkelende ineenstorting beteekenen.

Van een gezonde klasse-reactie tegen de zich doorzettende praktische en ideologische ondergang merkt men momenteel in de landen in Europa nog niets. Het heeft er alle schijn van, dat de sociaal-democratie en het bolsjewisme hun vernietigende invloed op elke proletarische activiteit tot hun doodsbod zullen moeten behouden, alvorens een algemeene proletarische verandering mogelijk wordt. De wereld is echter dermate overbelast met economische en politieke moeilijkheden, tegenwerkende krachten en tegenstellingen, dat een dergelijke proletarische wending, op de lange duur, onvermijdelijk moet komen. De ruine van de "oude" arbeiders" beweging" zal een wederopbouw ten zeerste bemoeilijken, doch er komt een tijd, dat zij haar niet meer kan tegenhouden!

RECTIFICATIE

Men verzoekt ons het volgende op te nemen:

Inzake Spanje,

Het voorlaatste nummer van de PIC bevat in het artikel over Spanje o.a. de mededeeling dat de linkse partijen in het parlement o.a. bestaan uit de anarcho-syndicalisten. Dit is onjuist. In het parlement zit een (2?) vertegenwoordiger van de Syndicalistische partij van Pestana, oud-leider van de CNT. Deze is echter in 1931 reeds in de oppositie gegaan tegen de z.i. overwegende invloed van de anarchisten in de CNT. In het manifest "de los Treintos" (der 30) keerde hij zich hier tegen. Hij is toen geroyeerd. Ook de oppositie liet hem los toen hij tot de stichting van zijn parlementair politieke partij overging.

Aan de laatste verkiezingen hebben waarschijnlijk ook wel anarcho-syndicalistische elementen deelgenomen, al keerde de CNT zich ervan af, maar dit was dan uitsluitend vanwege de amnestie. De CNT heeft zich gekeerd tegen eenheidsfrontpogingen. Zij heeft een eenheid van actie aangeboden aan de UGT op de basis van onmiddellijke revolutionaire activiteit. Het is nog niet te zeggen hoe dat afloopt.

Van het politieke eenheidsfront moet gescheiden worden de beweging der Alleanza Obrera. Het betreft hier eenheidsvormingen voor onmiddellijke actie, zoals in Asturië. Men kan hierin de spaanse vorm van de sowjets zien. Van de Radenopvatting verschillen deze alleanza's door het feit dat zij op vertegenwoordiging der stromingen, niet van de bedrijven zijn opgebouwd. Maar in de actie is het mogelijk dat zij zich alsnog in die richting ontwikkelen.

In een artikel in de Révolution Proletarienne van Februari heeft o.a. Louzon dergelijke opvattingen verkondigd. Bij de beoordeling van de spaanse gebeurtenissen moet men niet uit het oog verliezen dat er tussen de west-europese landen en spanje een groot verschil bestaat in de wederzijdse verhouding partij-vakbeweging. De laatste is, dit geldt ook en vnl. voor de UGT - de CNT heeft immers geen partij naast zich -, revolutionairder georiënteerd, heeft onder de spaanse verhoudingen, uit hoofde van de syndicalistische tradities een groter contact met de massa's dan de partij. De revolutie in Asturië is dan ook door de UGT veel meer gesteund dan door de partij, waarvan talrijke leiders zich tegen haar keerden.

Hoe de zaak zich verder ontwikkelt zullen we dienen af te wachten, maar een goed inzicht zal zich dienen te baseren op juiste gegevens. Vandaar deze kleine opmerking naar aanleiding van de voorlaatste PIC.

Verantwoording vrijwillige bijdragen 22 Februari - 16 Maart.
 X.X. te A. f 0.20 L.H. te A. f 0.15 H.P. te A. f 0.25
 R.W. te A. f 0.30 P.R. 5½ ct. A.H. 20½ ct. v/d W. 5 ct. J.H. 10 ct.
 H.G. 8½ ct. W.W. 10 ct. v/d L. 10 ct. Fr.Br. 10 ct. diversen 67½ ct.
 Zw. f 1.- Me. 20 ct. G. 10 ct. Kr. 10 ct. H.M. f 2.50 H.L. 25 ct.
 N.N. f 1.- diversen 15 ct. allen te A. S. te dH. f 7.50 T.P. 25 ct.
 Voor R.K.: B.V. te A. 3x f 0.75 v.L. 25 ct. D.d'A. 30 ct. (te A)
 Verbetering vorige verantwoording:
 R. te A. f 0.10 Z. te A. f 0.15 (i.p.v. 10)

Dit is de verantwoording over 2 nummers. Gemiddeld kost elke oplage ons iets van 18 gulden aan papier, stencils, inkt, nietjes, postzegels, vracht, gedrukte koppen e.d. Het is dus wel duidelijk, dat de bijdragen nog veel te klein zijn om de uitgifte van de PIC te verzekeren. We mogen toch wel aannemen, dat ieder die het PIC regelmatig leest, zooveel waarde hecht aan de verschijning, dat hij tenminste in de kosten iets wil bijdragen. Daar een bedrag van enkele centen per nummer voldoende is, als elke lezer bijdraagt, en er bovendien nog af en toe grotere bijdragen binnenkomen, moet het heel goed mogelijk zijn de PIC op de been te houden, als ieder werkelijk regelmatig iets bijdraagt.

A3

P. I. C. PERSDIENST VAN DE GROEP VAN INTERNATIONALE COMMUNISTEN

Deze persdienst verschijnt minstens éénmaal per maand.
 Stuur ons uw vrijwillige bijdrage.

Negende Jaargang No: 6.
 April 1936. No: 1.

DOELSTELLING:

De ontwikkeling van het kapitalisme voert tot steeds heviger crisissen, welke in steeds grooter werkloosheid en telkens diepere ontzetting van het productieapparaat hun uitdrukking vinden, waardoor miljoenen arbeiders buiten de productie staan en aan de uit-hongering zijn prijsgegeven.
 De toenemende verarming en de steeds groeiende onzekerheid

van bestaan dwingen de arbeidersklasse den strijd voor de communistische productiewijze aan te binden. De groepen van Internationale Communisten wekken de arbeiders in dezen strijd op, het beheer en de leiding van productie en distributie volgens algemeen geldende maatschappelijke regels ZELF ter hand te nemen, om DE ASSOCIATIE VAN VRIJE EN GELIJKE PRODUCTIEN te verwesenlijken.
 De groepen van Internatio-

nale Communisten zien den wezenlijken vooruitgang der arbeidersbeweging in de ontwikkeling van het zelfbewustzijn der arbeiders. Daarom plaatsen ze zich tegenover de leiderspolitiek van de parlementaire partijen en van de vakbeweging en stellen de leuze:
ALLE MACHT AAN DE ARBEIDERSRADEN! DE PRODUCTIE IN HAN- DEN VAN DE BEDRIJFS- ORGANISATIES!

**ALLE MACHT AAN DE ARBEIDERSRADEN!
 DE PRODUCTIE IN HAN- DEN DER BEDRIJFSORGANISATIE'S!**

K O M M U N I S M E E N G O D S D I E N S T

I.

* De felle strijd, die het bolsjewisme in Rusland tegen de godsdienst voerde, kan dienen om het wezen van de Russische revolutie in een helder licht te plaatsen. Het voert die strijd onder de naam van het Marxisme, zooals het alles doet onder die naam. En het beroept zich daarbij op de uitspraak van Marx, - die in groote letters in de gevel van het volkshuis in Moskou gebeiteld is - dat de godsdienst de opium van het volk is. Toen de jonge Marx dit schreef, in 1843 (in zijn Kritiek op Hegel's rechtsphilosophie), had zijn ztrijd wel eenige overeenkomst met de latere van het bolsjewisme in Rusland. Hij stond toen als de verst ontwikkelde onder de Jong-Hegelianen vooraan in de strijd voor de burgerlijke vrijheid, tegen het feudale absolutisme in Pruisen. De bourgeoisie was nog zonder politieke macht, maar begon op te komen; politie-willekeur drukte op het openbare leven, de censuur op het geestelijk leven; de beste koppen waren in het buitenland. Op de godsdienst grondten bekrompen vorsten hun recht, alle vrijheid te onderdrukken; dus moest, naar een toenmalige zinsnede van Marx, de kritiek op de aarde met de kritiek op de hemel beginnen.

De opkomst van de burgerlijke maatschappij was steeds vergezeld door een strijd tegen de kerk, tegen bepaalde godsdienst-vormen of tegen de godsdienst in het algemeen. Dat kon niet anders, omdat onder het feudalisme kerk, staat en maatschappij vast samengeweven waren. De kerk oefende politieke en sociale functies uit, die in latere eeuwen de staat en zijn organen overnamen: vaststelling van het recht, onderwijs, administratie, bescherming van het verkeer, bevordering der techniek. Al het geestelijke in de leiding van de maatschappij was haar taak, in het klein in elk dorp zoo goed als in het groot; de kerk heerschte als een soort oppermonarchie over de geheele Christenheid, en tegelijk was de kerk de hoofd-uitbuitter. Elk verzet onder de opkomende burgerij tegen deze uitbuiting nam dus de vorm aan van ketterij. (Albigensen, Hussieten). Zwelt dan in de volgende eeuwen dit verzet tot een machtsverovering door de middenklasse aan, dan is dat onder het vaandel van vernieuwing en hervorming van de godsdienst, bij Protestanten, Calvinisten, Puriteinen. De godsdiensten waren toen, in de 16e en 17e eeuw, wat later de politieke partijen waren, levende organisaties van de klassenstrijd. In de volgende eeuwen versteenden ze tot kerken met doode dogma's.